

Sporadiskt

Nr 4

Efter att ha legat inlagd på sjukhus för magen var det högst osäkert om jag skulle kunna fara ner till Örebro på Bridgefestivalen. Men jag fick komma hem på tisdag och kunde packa så på onsdag bar det iväg ner tillsammans med Anta.

Planen var att försöka få in så många tävlingar som möjligt, så kl 19 satte vi oss ner för en bronstävling. Dryga 52 % för 61:a plats av 147, vi kände väl att det kunde varit bättre. Torsdagsmorgon 60.97 % och 28:e plats av 297. Mycket bättre men utan något pris. På torsdagkväll spelade jag med Örjan Sjödin från Backe BK och vi lyckades knipa sista prisplatsen för 200 Kr var, dryga 61 % och plats 7 av 108 par.

Så var det fredag och dags för SM-semifinal. I nästan en vecka hade jag gått på morfin och alvedon, nätterna var värst men nu fick jag för första gången sova riktigt bra, trots att det var varmt.. rummet hade ingen AC värt namnet och ingen fläkt.

Tävlingen spelades i tre omgångar och 168 par kom till start. Det gällde att vara bland de 52 första för att få spela finalen lördag och söndag. Vi började bra och länge kring fyrtionde plats, men i slutet av första omgången dalade vi ner kring 70:e. I andra omgången fortsatte raset och vi vara nere på 120 plats men så började det att flyta på och vi gick stadigt uppåt. I tredje omgången placerade vi oss som 23:a av 168 men totalt räckte det bara till 64:e plats, 12 placeringar från finalen.

Vi hade behövt drygt 100 poäng till och eftersom toppen var 166 så handlar det om att en dålig bricka för oss i stället skulle varit en bra. Här är ett exempel som jag har svårt att låta bli att tänka på: Vad bjuder du när din partner öppnar med 1 NT (15-17hp) ?

♠kn62

♥EK

♦1098754

♣52

Jag tänkte så här. Jag har 8hp, de finns inte verksamma i min långa färg. Anta måste ha max och dessutom bra anpassning till min ruter om det ska lyckas med utgång. Ska jag passa på 1NT? Nja vi har ju minst åtta ruter så det borde gå att ta fler stick i ruter?

Efter en 1NT så bjuder jag 2Sp som ber Anta förklara sina längder i lågfärgerna. Han bjuder 3 Klöver som lovar att klövern är längre än rutern, jag bjuder 3 ruter som blir slutbud. Jag spelar dåligt och går precis hem, det är alltid fyra trick.

	♠kn62	
	♥EK	
	♦1098754	
	♣52	
♠D10974		♠83
♥Dkn92		♥10753
♦3		♦EKkn2
♣986		♣D107
	♠EK5	
	♥864	
	♦D6	
	♣EKkn43	

3 Ruter lika med ger	19-147
3 Ruter med övertrick ger	33-133
1NT lika med ger	45-121
3NT lika ger	94-72 (dvs lite över medel)

Men så finns det 19 par som både bjudit 3NT och gjort 3NT+1 eller bättre, det belönades med 135-31 eller bättre..

Som det sitter är det alltid nio stick i NT så jag borde passat. Som ni ser så ger det inte speciellt bra, kanske skulle jag gjort en invit med åtta hp, Anta lär nappa med 16+ och går in på nord i hjärter, slår en mask i klöver och får sina nio..

Här sitter vi i försvar:

♠KD8432
♥KD2
♦E6
♣D5

♠976
♥kn84
♦Kkn1082
♣97

♠Ekn
♥E95
♦95
♣EKkn843

♠105
♥10763
♦D743
♣1062

Nästa hela fältet sitter i 3 klöver men mot oss bjuder öst 3NT. Jag har varit inne med ett spaderbud och Anta spelar ut spadertio.

Sticket går till dam och ess. Ruter till knekt och mitt ess. Med den olyckliga spadersitsen så blir ju nian ett håll. Jag provar ändå med spaderkung och spader för att hoppas att vi kommer in någonstans.

Spelföraren (inne hos väst) spelar ruter till knekten och brickan är över. Tio stick och 4-162 i baken 😊

Först när jag kollade så kändes det som det hade räckt med en bra bricka men kanske hade det ändå behövts två? Ja lite surt är det men vi får ta nya tag nästa år. Nu hade vi lördag och söndag kvar. Vi klämde in tre tävlingar på lördag och en på söndag:

67/ 123	51,89%
20/ 53	52,20% (handikapp tävling och utan handikapp var vi tvåa.)
6/ 17	53,25%
1/ 33	66,56% (vi fick 1200 Kr att dela på!)

Vi spelade alltså 7 tävlingar tillsammans (jag åtta), alla var över 50%. Jag tycker att alla borde någon gång besöka festivalen. Det finns tävlingar för alla kategorier, nybörjare, och mer rutinerade osv ända upp till SM. Jag har tidigare varit med när det blev nytt svenskt rekord i lokalen. Det var mäktigt när man i högtalaren förklarade att det var nytt rekord och alla började applådera. Dagen innan vi kom var det dags igen! Det nya rekordet är 486 par för en bronstävling.

Tävlingarna börjar och slutar på utsatt tid, en fantastisk organisation. Nationalsången vid medaljutdelning då allt spel upphör. Bridgeförlaget är på plats med sin försäljning. 9 000 anmälda spelstarter och 85 000 kortlekar är några av festivalens siffror. Trevliga människor och Örebro är en riktigt fin stad. Nu har man gjort klart med ytterligare fem år i Örebro. Ta chansen och åk dit!

En lustig grej hände när vi låg och flämtade på rummet i en paus. Det knackar på dörren och Anta går och öppnar. Jag hör en kvinna säga ”vill ni ha en fläkt?” Det måste helt klart varit en ängel!

Nedan följer resultaten från Ångermanland (lånat från Gullefors utskick) och ett utdrag från en bok som ni säkert kan få tag på om ni vill läsa hela!

Med vänlig hälsning

Johan

SM PAR OPEN • KVAL • 168 PAR

64 Anders Lundgren - Johan Pettersson Härnö BS 5168,9 51,90
123 Ann Lidfors - Jerry Mähler Sollefteå BK 4685,4 47,04
138 Susanne Sjödin - Örjan Sjödin Backe BK 4471,1 44,89
161 Margit Hägglund - Erling Hägglund Örnsköldsviks BA 4154,6 41,71

SM PAR VETERANER • 52 PAR

21 Bo Gullefors - Hans Norling Sollefteå BK 2566,5 50,32

SM PAR DAMER • 52 PAR

51 Marja Ritzén - Vivianne Wernblom Sollefteå BK 2236,7 43,86

SM PAR MIXED • 52 PAR

38 Ann Lidfors - Jerry Mähler Sollefteå BK 2420 47,45
52 Åsa Wallin - Per-Arne Lindström Skogs BK 2180 42,75

Hittade en text av Roald Dahl som handlar om bridge. Notera att detta var innan budlådan föddes. Man sa istället buden högt.

Bridge av Roald Dahl

I många år har jag haft för vana att ta mig en liten slummer efter lunch. Jag slår mig ner i en stol i vardagsrummet med en kudde bakom huvudet och fötterna på en liten fyrkantig taburett och så läser jag tills jag somnar.

Den här fredagseftermiddagen satt jag i min stol som vanligt och hade det riktigt skönt med en bok i händerna — en gammal favoritlektyr, Doubleday och Westwoods Dagfjärilar — då min hustru, som aldrig har varit speciellt tystlåten av sig, började tala till mig från soffan mitt emot.

"Hur dags kommer egentligen de där människorna?" sade hon.

Jag svarade inte, så hon upprepade frågan, högre den här gången.

Jag sade hövligt att jag inte visste det.

"Ärligt talat tycker jag inte särskilt mycket om dem", sade hon. "Framför allt inte honom."

"Jaså, inte det."

"Arthur. Jag sa att jag tycker inte särskilt mycket om dem."

Jag sänkte boken och tittade bort på henne där hon låg med fötterna på soffan och ögnade igenom någon modejournal. "Vi har ju bara träffat dem en gång", sade jag.

"Han är odräglig, tycker jag. Han gjorde ju inget annat än berättade roliga historier eller anekdoter eller något liknande."

"Jag är säker på att du förstår att ta dem på rätt sätt, lill vän."

"Och hon är också ganska ryslig. När tror du de kommer?" "Vid sextiden, gissade jag.

"Men tycker inte du också att de är odrägliga?" frågade hon och hötte åt mig med ett finger.

"Tja ..."

"De är faktiskt för gräsliga, vet du vad."

"Vi kan knappast ringa återbud nu, Pamela."

"Man står nästan inte ut med dem", sade hon.

"Varför bjöd du hit dem då?"

Frågan slank ur mig innan jag hann tänka mig för, och jag ångrade mig genast, för jag har gjort det till regel att aldrig reta upp min fru om jag kan undvika det. Det blev en paus och jag studerade hennes ansikte medan jag väntade på svaret — det stora, vita ansiktet som jag tyckte var så egenartat och fascinerande att det fanns ögonblick då jag knappt kunde förmå mig att ta blickarna från det.

Ibland på kvällarna då hon höll på med sitt broderi eller gjorde de där små invecklade blomstermålningarna kunde ansiktet få ett spänt drag och lysas upp av en utsökt, inre kraft som var utesägligt vacker, och jag brukade sitta och stirra på det i flera minuter medan jag låtsades läsa. Till och med nu då det hade det där sammanbitna, sura uttrycket, rynkorna i pannan och det irriterade draget kring näsan måste jag erkänna att det var något majestätiskt hos denna kvinna, något förnämt, nästan ståtligt. Och så lång hon var, mycket längre än jag — fast nu då hon var femtiett år fick man väl snarare kalla henne stor än lång.

"Du vet mycket väl varför jag bjöd hit dem", svarade hon skarpt. "Det var enbart för bridgens skull. De spelar en absolut förstklassig bridge och med ganska hög poäng också." Hon tittade upp och såg att jag iakttog henne. "Ja, du har väl ungefär samma inställning som jag i det fallet, inte sant?"

"Nja, det är klart att ..."

"Fåna dig inte, Arthur."

"Jag har ju visserligen bara träffat dem en gång men jag måste säga att jag tyckte de verkade vara riktigt hyggliga." "Det är slaktaren också."

"Nej, Pamela lilla, vet du vad! Kom inte med sånt där."

"Försök inte", sade hon och slog med tidningen mot knäna. "Du märkte lika väl som jag vad det var för slags människor. Ett par dumma strebertyper som tror de kan komma hur långt som helst bara därför att de spelar bridge bra." "Jag är säker på att du har rätt, kära vän, men vad jag faktiskt inte förstår är varför ..."

"Det har jag ju talat om för dig — därför att vi för en gångs skull ska kunna få en ordentlig bridge. Jag är utled på att spela med klåpare. Men jag begriper verkligen inte varför jag ska behöva ha de där hemska människorna här i huset."

"Naturligtvis inte, lilla du, men är det inte lite sent nu ..." Arthur?"

"Ja?"

"Varför i herrans namn ska du alltid säga emot mig? Du vet ju att du tyckte lika illa om dem som jag."

"Jag tror inte du behöver oroa dig, Pamela. Ärligt talat verkade det vara riktigt trevliga och belevade unga människor."

"Arthur, var inte så tillgjord." Hon tittade skarpt på mig med de där stora, grå ögonen, och för att undvika dem — ibland fick de mig att känna mig olustig — reste jag mig och gick fram till de franska fönstren som vette ut mot trädgården.

Den stora, sluttande gräsmattan framför huset var nyklippt och randig av ljusa och mörka strimmor grönt. Längst bort stod de två gullregnen äntligen i full blom och de långa, gula klasarna utgjorde en sprakande färgprakt mot de mörkare träden bakom. Rosorna var också utslagna och de röda begoniorna, och

i den långa kantrabatten stod alla mina vackra hybridlupiner, aklejoj, riddarsporrar, borstnejlikor och de stora, bleka, doftande irisarna. En av trädgårdsmästarna kom uppför infartsvägen efter lunchpausen. Jag kunde se taket på hans stuga genom träden och längre bort åt sidan det ställe där vägen fortsatte genom järngrindarna ut till Canterburyvägen.

Min hustrus hus. Hennes trädgård. Så vackert allting var! Så fridfullt! Och bara Pamela ville försöka vara lite mindre angelägen om min välfärd, mindre benägen att få mig att göra saker för mitt eget bästa än för mitt eget nöjes skull — då skulle allt vara perfekt. Inte för att jag vill låta påskina att jag inte älskar henne — jag dyrkar själva luften som hon andas — eller att jag inte orkar med henne eller att jag inte är herre i mitt hus.

Det enda jag vill ha sagt är att hon kan bli en smula irriterande ibland genom sitt sätt att gå på. Det är till exempel det här med hennes små maner — om hon ändå ville lägga bort alltihop, framför allt det där sättet hon har att höta åt mig med fingret för att understryka någonting. Det hör nämligen till saken att jag är ganska småväxt, och en sådan där gest kan lätt verka skrämmande när den används till överdrift av en person som min fru. Ibland finner jag det svårt att övertyga mig själv om att hon inte är grötmyndig.

"Arthur!" ropade hon. "Kom hit."

"Vad är det?"

"Jag har fått en alldeles strålande idé. Kom hit."

Jag vände mig om och gick fram till henne där hon låg på soffan.

"Hör du du", sade hon, "vill du ha lite roligt?"

"Roligt — hur då?"

"Med Snapes?"

"Vilka är Snapes?"

"Å!" suckade hon. "Vakna upp nu. Henry och Sally Snape. Våra weekendgäster."

"Jaha?"

"Nu ska du få höra. Jag låg här och tänkte på hur gräsliga de faktiskt är — vilket sätt de har — han med sina roliga historier och hon som en sorts kärlekskrank sparv ..." Hon tvekade och log knipslugt, och av en eller annan orsak fick jag det intrycket att hon var på väg att säga något chockerande. "Jo — om de uppför sig på det sättet när vi är närvarande, hur ska de då inte vara när de är för sig själva?"

"Stopp nu ett tag, Pamela ..."

"Var inte fånig, Arthur. Låt oss ha lite roligt nu i kväll — riktigt roligt för en gångs skull." Hon hade satt sig upp till hälften i soffan och hennes ansikte lyste av ett slags plötslig fräckhet. Munnen var en aning öppen och hon tittade på mig med sina runda, grå ögon, i vilka det långsamt tändes en liten gnista.

"Varför skulle vi inte ha det?"

"Vad vill du göra då?"

"Jamen det är väl självklart. Begriper du inte det?" "Nej, det gör jag inte."

"Det enda vi behöver göra är att placera en mikrofon i deras rum."

Jag måste erkänna att jag hade väntat mig något ganska magstarkt, men när hon sade detta blev jag så upprörd att jag inte visste vad jag skulle svara.

"Det ska vi faktiskt göra", sade hon.

"Nej, vet du vad!" utbrast jag. "Stopp nu. Du kan inte göra en sådan sak."

"Varför inte?"

"Det var nättopp det fulaste trick jag nånsin hört talas om. Det är som att — ja, det är som att smyglyssna eller läsa andras brev. Fast bara mycket värre. Det kan inte vara ditt allvar, eller hur?" Visst är det det."

Jag visste hur mycket hon ogillade att bli motsagd, men det fanns stunder då jag kände att det var nödvändigt att jag stod på mig, kosta vad det ville. "Pamela, jag förbjuder dig att göra det!" utbrast jag häftigt.

Hon tog ner fötterna från soffan och satte sig rakt upp. "Vad i all världen är det för pose du försöker lägga dig till med, Arthur? Jag förstår mig faktiskt inte på dig."

"Det borde inte vara så svårt."

"Struntprat! Jag vet att du har gjort mycket värre saker än så i dina dar."

"Aldrig!"

"Jodå, det har du. Hur kommer det sig att du plötsligt får för dig att du är så mycket bättre än jag?"

"Jag har aldrig gjort något liknande."

"Jaså, inte det, gubbe lilla", sade hon och riktade pekfingeret mot mig som en pistol. "Hur var det egentligen den där gången hos Milfords i julas? Kommer du ihåg det? Du höll på att skratta dig fördärvad och jag måste lägga handen över munnen på dig för att de inte skulle höra oss. Vad sägs om det till exempel?"

"Det var en annan sak", svarade jag. "Det var inte vårt hus. Och de var inte våra gäster."

"Det gör inte den minsta skillnad." Hon satt mycket rak och stirrade på mig med de där runda, grå ögonen och hakan började sticka i vädret på ett egendomligt sätt. "Var inte en sån uppblåst hycklare", sade hon. "Vad har tagit åt dig egentligen?"

"Jag tycker det är i högsta grad nedrigt att göra en sån sak, Pamela. Det tycker jag uppriktigt."

"Men hör på nu, Arthur. Jag är en nedrig människa. Och det är du också — i grund och botten. Det är därför vi kommer överens."

"Det var det värsta jag har hört!"

"Om du nu inte plötsligt har bestämt dig för att bli en helt ny människa förstås. Det förändrar saken."

"Du får faktiskt inte tala på det där sättet, Pamela."

"Jo, för om du verkligen har bestämt dig för att bli en bättre människa, vad i all sin dar ska jag göra då?"

"Du vet inte vad du säger."

"Arthur, hur skulle en hygglig människa som du kunna hålla ihop med en skum individ?"

Jag satte mig långsamt i stolen mitt emot henne och hela tiden höll hon ögonen på mig. Hon är som sagt storväxt och har ett stort, vitt ansikte, och när hon tittar intensivt på mig, som hon gjorde nu, blir jag — hur ska jag uttrycka det — kringränd, liksom inhöljd av henne, som om hon var en stor bytta med grädde som jag hade ramlat ner i.

"Du menar väl inte att du verkligen vill göra det här med mikrofonen, va?"

"Visst vill jag det. Det är på tiden att vi får lite skojigt här i huset. Såja, Arthur. Var inte så grinig nu."

"Det är inte rätt, Pamela."

"Det är lika rätt" — nu åkte fingret upp igen — "lika rätt som när du hittade de där breven i Mary Proberts väska och läste dem från början till slut."

"Det borde vi aldrig ha gjort."

Vi!"

"Du läste dem efteråt, Pamela."

"Det var det ingen som tog skada av. Det sa du själv den gången. Och det här är inte värre."

"Vad skulle du säga om någon gjorde det mot dig?"

"Hur skulle jag kunna tycka illa vara om jag inte visste om det? Arthur lilla, var inte så mjälig."

"Jag måste tänka på det."

"Vet kanske inte den store radioingenjören hur man ska koppla mikrofonen till högtalaren?"

"Det är det minst besvärliga."

"Nå, då så. Gå och gör det nu."

"Jag ska tänka på det först, så säger jag till dig sen."

"Det har vi inte tid med. Gästerna kan komma när som helst."

"Då gör jag det inte. Jag vill inte bli tagen på bar gärning."

"Om de kommer innan du är färdig håller jag dem bara kvar här nere. Det är

ingen fara. Vad är klockan förresten?"

Den var lite i tre.

"De åker från London", sade hon, "och de ger sig säkert inte i väg förrän efter lunch. Så du har gott om tid på dig."

"Vilket rum ska de ligga i?"

"Det stora gula rummet i ändan av korridoren. Det är inte för långt bort, eller hur?"

"Det ska väl gå att ordna, tror jag."

"Och var ska du ha radion?" frågade hon.

"Jag har inte sagt att jag tänker göra det."

"Å, du milde!" utbrast hon. "Jag skulle vilja se någon försöka hindra dig nu. Du borde faktiskt titta dig själv i spegeln. Du är alldeles röd i ansiktet och uppskärnad vid blotta tanken. Ställ radion i vår sängkammare, vetja. Men sätt i gång med detsamma."

Jag tvekade. Det var något jag alltid brukade göra så fort hon försökte kommandera mig i stället för att be vänligt. "Jag tycker inte om det, Pamela."

Sedan sade hon ingenting mer. Hon bara satt där fullkomligt stilla och iakttog mig med ett resignerat, avvaktande uttryck i ansiktet, som om hon befann sig i en lång kö. Det var en varningssignal, det visste jag av erfarenhet. Hon var som

en sådan där tidsinställd bomb och det var bara en tidsfråga när hon skulle explodera — pang!

I tystnaden som följde kunde jag nästan höra henne ticka. Så jag reste mig tyst ur stolen och gick ut i verkstaden och letade reda på en mikrofon och en fyrti meter lång ledning. Jag måste till min skam tillstå att jag nu, då jag var ensam, också började känna en viss spänning, en liten varm, stickande förnimmelse under huden nära fingertopparna. Det var inte alls mycket — faktiskt nästan ingenting. Herregud, jag upplever ju samma sak varje morgon i mitt liv när jag slår upp tidningen för att kontrollera kursen på några av min hustrus större aktier. Så jag tänkte inte låta mig ryckas med av ett så dumt skämt. Samtidigt kunde jag inte låta bli att känna mig road.

Jag skyndade mig uppför trappan, två steg i taget, och gick in i det gula rummet i ändan av korridoren. Med sina två hopskjutna sängar, gula satinöverkast, ljusgula väggar och guldfärgade gardiner såg det så där rent och obebott ut som alla gästrum. Jag började titta mig omkring efter ett bra gömställe för mikrofonen. Det var det viktigaste av allt, för vad som än hände fick mikrofonen inte bli upptäckt. Jag tänkte först på vedkorgen vid öppna spisen. Om jag skulle lägga den under vedträna? Nej — där låg den inte tillräckligt säkert. Bakom värmeledningselementet? Ovanpå klädsåpet? Under skrivbordet? Inget av de ställena verkade särskilt bra. Alla kunde bli upptäckta på grund av en tappad kragknapp eller något liknande. Slutligen beslöt jag efter en listig uträkning att stoppa in den mellan fjädrarna i soffan. Soffan stod mot väggen nära mattkanten och sladden kunde gå rakt under mattan fram till dörren.

Jag vände runt soffan och sprättade upp tyget under. Sedan band jag fast mikrofonen ordentligt vid fjädrarna och såg till att den vette ut mot rummet. Därefter drog jag ledningen under mattan bort till dörren. Jag gjorde allting mycket lugnt och försiktigt. På det ställe mellan mattan och dörröppningen där ledningen måste gå över golvet gjorde jag en liten ränna i träet så att den blev nästan osynlig.

Allt detta tog naturligtvis tid, och när jag plötsligt hörde knastret av bilringar mot gruset utanför, slamret av bildörrar som slogs igen och sedan våra gästers röster, hade jag ännu hunnit bara halvvägs ner genom korridoren under arbetet med att fästa ledningen utmed golvlisten. Jag hejdade mig och reste mig upp med hammaren i handen, och jag måste erkänna att jag blev rädd. Det går inte att beskriva vilken förlamande inverkan de där ljuden hade på mig. Jag fick samma plötsliga skräckkänsla i magen som en gång när en bomb föll ner på andra sidan byn en eftermiddag under kriget medan jag satt och arbetade i lugn och ro i biblioteket med mina fjärilar.

Var inte orolig, sade jag till mig själv. Pamela tar hand om de där människorna. Hon ser till att de inte kommer hit upp.

Tämligen desperat satte jag i gång med att avsluta jobbet och snart hade jag fäst ledningen längs hela korridoren och dragit in den i vårt sovrum. Där inne var det inte så noga med att dölja den, men jag vågade ändå inte slarva i väg med tanke på tjänstefolket. Därför lade jag ledningen under mattan och lät den sedan omärkligt gå upp till baksidan av radion. Att slutligen koppla den till själva radion vållade inga tekniska svårigheter och tog inte mycket tid.

Ja — då var det klart. Jag tog ett steg bakåt och tittade på den lilla radion. Den såg på något sätt annorlunda ut nu — det var inte längre en oskyldig låda som det kom ljud ur, utan ett ondskefullt litet djur som satt hopkrupet på bordet medan en del av dess kropp förstulet ringlade sig till en förbjuden plats långt bort. Jag knäppte på den. Den surrade svagt men det kom inget annat ljud ur den. Jag tog min väckarklocka, som tickade kraftigt, och tog den med mig till det gula rummet och satte den på golvet bredvid soffan. När jag kom tillbaka fick jag höra radiodjuret återge tickningarna lika högt som om klockan hade stått i rummet — till och med ännu högre.

Jag hämtade klockan igen. Sedan snyggade jag till mig i badrummet, lade tillbaka verktygen på sin plats och samlade mig inför mötet med gästerna. Men

för att lugna mig och inte behöva visa mig för dem med händerna ännu fuktiga av blod, så att säga, ägnade jag fem minuter åt min samling i biblioteket. Jag koncentrerade mig på en uppsättning av den vackra *Vanessa cardui* — tistelfjärilen — och gjorde några anteckningar till ett föredrag med titeln "Förhållandet mellan fjärilsvingarnas färgmönster och deras byggnad", som jag tänkte hålla på vårt nästa föreningssammanträde i Canterbury. På så sätt återfick jag snart mitt vanliga, värdiga och uppmärksamma sätt.

När jag kom in i vardagsrummet satt våra båda gäster, som jag aldrig kunde komma ihåg vad de hette, i soffan. Min fru höll på att blanda till drinkar.

"Å, där är du ju äntligen, Arthur", sade hon. "Var har du varit?"

Jag tyckte det var en onödig anmärkning. "Förlåt mig", sade jag till gästerna medan jag hälsade på dem. "Jag var så upptagen och glömde alldeles bort tiden."

"Vi vet nog vad ni har haft för er", sade flickan och log förnumstigt. "Men vi förlåter honom, inte sant, älskling?"

"Det tycker jag vi ska göra", svarade mannen.

Jag fick i ett fruktansvärt ögonblick för mig att min fru under våldsamma skrattsalvor hade talat om för dem precis allt vad jag hade gjort en trappa upp. Hon kunde inte — nej, hon kunde inte ha gjort det! Jag kastade en blick på henne och såg att hon också log medan hon mätte upp ginen.

"Det var tråkigt att vi störde er", sade flickan.

Om det här skulle vara ett skämt var det bäst att jag kastade mig in i det genast, tänkte jag, och så tvingade jag mig att le. "Ni måste låta oss få se den", fortsatte flickan.

"Se vad då?"

"Er samling. Er fru säger att den är kolossalt vacker."

Jag sjönk långsamt ner i en stol och slappnade av. Det var löjligt att vara så uppjagad och nervös. "Är ni intresserad av fjärilar?" frågade jag henne.

"Jag skulle väldigt gärna vilja se era, mr Beauchamp."

Vi fick våra glas och slog oss ner för att prata och dricka lite ett par timmar före middagen. Det var från och med då som jag började få det intrycket att våra gäster var riktigt charmerande. Min hustru, som kommer från en adlig familj, är ganska medveten om sin klass och sin härkomst och är ofta för snabb i sitt omdöme om främmande människor som är vänliga mot henne — framför allt då långa män. Hon har ofta rätt, men den här gången kände jag att hon skulle kunna missta sig. För det mesta är inte jag heller förtjust i långa karlar — de blir lätt överlägsna och tror sig veta allt. Men Henry Snape — min fru hade viskat hans namn till mig — gjorde på mig intryck av att vara en älskvärd, okomplicerad ung man med behagligt uppträdande vars främsta intresse med rätta var mrs Snape.

Han hade långt ansikte och var stilig på ett slags hästliknande sätt, och han hade mörkbruna ögon som tycktes uttrycka vänlighet och förståelse. Jag avundades honom hans tjocka, svarta hår och kom på mig själv med att undra vad han använde för hårvatten som gjorde att det såg så friskt och välvårdat ut. Han berättade ett par roliga skolhistorier, men de var av hög klass och kunde inte ha gjort någon illa berörd.

"Vilken skola var det ni gick i, mr Snape?" frågade min fru.

"Eton", svarade han och min fru gjorde hastigt en liten gillande nick. Nu pratar hon säkert med honom, tänkte jag, så jag ägnade i stället min uppmärksamhet åt Sally Snape. Det var en attraktiv flicka med fylliga former. Om jag hade träffat henne femton år tidigare kunde jag mycket väl ha trasslat till det för mig på ett eller annat sätt. Nu hade jag det mycket trevligt med henne och berättade för henne om alla mina vackra fjärilar.

Jag iakttog henne noggrant medan jag talade, och efter en stund började jag få det intrycket att hon i själva verket inte var fullt så glad och leende som jag till en början hade fått för mig. Hon verkade vara innesluten i sig själv, som om hon ängsligt vakade över en hemlighet. De mörkblå ögonen flackade runt i rummet och vilade aldrig på ett föremål mer än ett ögonblick. Och i hela ansiktet

skymtade de där små nedåtriktade, sorgsna dragen, men bara så svagt att de kanske inte ens fanns där.

"Jag gläder mig verkligen åt bridgen i kväll", sade jag till slut för att byta samtalsämne.

"Det gör vi också", svarade hon. "Vi spelar nästan varje kväll, förstår ni, så roade är vi."

"Ni är oerhört skickliga båda två. Hur har ni kunnat komma så långt?"

"Det är övning", sade hon. "Ingenting annat. Övning, övning och övning igen."

"Har ni spelat i några mästerskapstävlingar?"

"Inte än, men Henry vill mycket gärna att vi ska göra det. Det fordras mycket arbete att komma upp i en sån klass. Oerhört mycket arbete." Fanns det inte en antydning till resignation i hennes röst? undrade jag för mig själv. Jo, det var nog där skon klämde. Han körde för hårt med henne, tvingade henne att ta det för allvarligt, och nu var den stackars flickan trött på alltihop.

Klockan åtta gick vi direkt till bords utan att klä om oss. Måltiden förlöpte väl och Henry Snape berättade några mycket roliga historier för oss. Han lovordade också min Richebourg 1934 på ett ytterst kunnigt sätt, vilket glädde mig kolossalt. När vi hade hunnit fram till kaffet märkte jag att jag hade kommit att tycka väldigt bra om de där två ungdomarna och därför började jag känna mig illa till mods vid tanken på det här med mikrofonen. Det skulle inte ha gjort något om de hade varit odrägliga, men att spela två så charmerande unga människor ett så fult spratt var pinsamt och jag fick en stark skuld känsla.

Missförstå mig nu inte. Jag började inte bli rädd. Det tycktes inte finnas någon anledning att stoppa det hela. Men jag ville verkligen inte öppet gona mig åt tanken på det som skulle hända — som min fru nu tycktes göra med förstulna leenden och blinkningar och små hemliga nickningar.

Vid halvtiotiden återvände vi mätta och belåtna till vardagsrummet för att börja bridgen. Vi spelade med ganska hygglig poäng — tiondels — så vi beslöt att spela familjevis och jag hade min fru till partner hela tiden. Alla fyra tog vi spelet allvarligt, vilket är det enda rätta, och vi spelade tyst och uppmärksamt och sade nästan ingenting utom när vi bjöd. Vi spelade inte för pengarnas skull. Gud ska veta att min fru hade tillräckligt med pengar och det hade tydligen Snapes också. Men bland skickliga spelare är det nästan kutym att ha någorlunda hög poäng.

Den kvällen var korten jämnt fördelade, men för ovanlighetens skull spelade min fru dåligt och vi förlorade. Jag kunde se att hon inte koncentrerade sig ordentligt, och när det började närma sig midnatt struntade hon nästan alldeles i spelet. Hon tittade ideligen upp på mig med sina stora, grå ögon. Ögonbrynen var en aning höjda, näsborrarna egendomligt öppna och vid mungiporna syntes ett litet triumferande leende.

Våra motspelare skötte sig utmärkt. Deras budgivning var mästerlig och på hela kvällen gjorde de bara ett enda misstag. Det var när flickan totalt överskattade partnerns hand och bjöd sex spader. Jag dubblade och de fick tre straffar, vilket kostade dem åttahundra poäng. Det var bara en tillfällig lapsus, men jag minns att Sally Snape tog mycket illa vid sig fast hennes man genast förlät henne och kysste hennes hand över bordet och sade åt henne att inte bry sig om det.

När klockan var omkring halv ett sade min fru att hon ville gå och lägga sig. "Ska vi inte ta en robbert till bara?" frågade Henry Snape.

"Nej, mr Snape. Jag är trött i kväll. Och det är Arthur också, kan jag se. Det är lika bra vi går och lägger oss allihop."

Hon vallade oss ut ur rummet och vi gick en trappa upp alla fyra. På vägen upp blev det som vanligt prat om frukost nästa dag och vad de ville ha och hur de skulle kalla på hembiträdet. "Jag tror ni kommer att tycka om rummet", sade min fru. "Man har utsikt långt ut över dalen och solen tittar in vid tiotiden på morgonen."

Vi stod i korridoren nu, utanför vår sängkammardörr, och jag kunde se hur ledningen, som jag hade monterat på eftermiddagen, löpte längs golvlisen ner till deras rum. Fast den hade nästan samma färg som trälisten tyckte jag den verkade mycket iögonfallande. "Sov gott", sade min fru. "Sov gott, mrs Snape. God natt, mr Snape." Jag följde efter henne in i vårt rum och stängde dörren.

"Fort!" utbrast hon. "Knäpp på den!" Min fru var alltid så där, rädd att hon skulle gå miste om något. Hon hade rykte om sig att alltid när hon var på jakt — själv jagar jag aldrig — till varje pris hålla sig i täten tillsammans med hundarna av ängslan för att missa ett byte. Jag kunde se att hon sannerligen inte tänkte missa det här.

Den lilla radion hann bli uppvärmd lagom för att uppfånga ljudet av en dörr som öppnades och stängdes igen.

"Nu så!" sade min fru. "Nu är de inne hos sig." Hon stod där mitt i rummet i sin blå klänning med händerna knäppta framför sig och huvudet framskjutet. Hon lyssnade intensivt och hela det stora, vita ansiktet tycktes på något sätt ha dragit ihop sig som en tom vinsäck.

Nästan genast hördes Henry Snapes röst i radion, kraftig och klar. "Du är allt en förbaskad liten idiot du", sade han, och rösten var så olik den jag mindes, så hård och obehaglig att jag ryckte till. "Hela djävla kvällen bortkastad! Åttahundra poäng — det är fyra pund!"

"Jag förväxlade det", svarade flickan. "Jag ska inte göra om det, det lovar jag."

"Vad är det här?" sade min fru. "Vad ska det betyda?" Hennes mun var vidöppen nu och ögonbrynen gick uppåt i en hög båge. Hon gick hastigt fram till radion och lade örat intill högtalaren. Ärligt talat kände jag mig också ganska upphetsad.

"Jag lovar, jag lovar att jag inte ska göra om det", sade flickan.

"Vi kan inte ta några risker", svarade mannen strängt. "Vi får ta och öva på det nu med detsamma."

"Nej, snälla du! Det orkar jag faktiskt inte!"

"Hör du du", sade mannen. "Nu har vi åkt den här långa vägen för att pungslå den där rika käringen och så ska du gå och förstöra allting."

Nu var det min frus tur att rycka till.

"Det är andra gången den här veckan", fortsatte han.

"Jag lovar dig ju att jag inte ska göra det en gång till." "Sätt dig. Jag säger buden och du svarar."

"Nej, Henry, låt mig slippa! Inte alla femhundra. Det kommer att ta tre timmar."

"All right. Då bryr vi oss inte om fingerställningarna. Jag tror du är säker på dem. Vi tar bara grundbuden som visar honnørsstick."

"Å, Henry, måste vi verkligen det? Jag är så trött."

"Det är absolut nödvändigt att du kan dem perfekt", sade han. "Vi ska spela varenda dag i nästa vecka, det vet du ju. Och vi måste leva."

"Vad är det här?" viskade min fru. "Vad i all världen ska det betyda?"

"Hyssj!" sade jag. "Hör på!"

"All right", fortsatte mannen. "Nu börjar vi från början. Är du klar?"

"Snälla Henry, kan jag inte slippa?" Hon lät gråtfärdig.

"Såja, Sally. Ryck upp dig nu."

När Henry Snape yttrade sig nästa gång var det med samma röst som han hade använt tidigare på kvällen. "Een klöver", sade han. Jag lade märke till att det var en egendomlig, sjungande betoning på ordet "en" och att e-et var utdraget.

"Äss, dam i klöver", svarade flickan med trött röst. "Kung, knekt i spader. Inga hjärter och äss, knekt i ruter."

"Och hur många kort i varje färg? Titta noga på min fingerställning."

"Du sa att vi inte behövde bry oss om det."

"Nja — om du är alldeles säker på att du kan det?"

"Ja, jag kan det."

En liten paus och sedan: "En klöver."

"Kung, knekt i klöver", sade flickan. "Spader äss. Dam, knekt i hjärter och ässet och damen i ruter."

En paus igen och därefter: "Jag säger en klöver."

"Äss, kung i klöver ..."

"Nej, det var det värsta jag har hört!" utbrast jag. "Det är ju ett kodsysteem! De kan ge upplysning om vartenda kort de har på handen!"

"Arthur, det är inte möjligt!"

"Det är precis som en sån där som går ner bland publiken och lånar något av en person, och så står det en flicka med förbundna ögon på estraden och med ledning av hans sätt att framställa frågan kan hon säga precis vad det är — till och med om det är en tågbiljett och från vilken station den gäller."

"Men det är omöjligt!"

"Inte alls. Men det är fantastiskt svårt att lära sig det. Hör på dem."

"Jag bjuder en hjärter", sade mannen.

"Kung, dam, tia i hjärter. Äss, knekt i spader. Inga ruter. Dam och knekt i klöver ..."

"Och genom att hålla fingrarna på ett visst sätt kan han tala om för henne hur många kort han har i varje färg."

"Hur då?"

"Jag vet inte. Du hörde ju att han nämnde något om det." "Å herregud, Arthur! Är du säker på att det är det som de håller på med?"

"Jag är rädd för det." Jag betraktade henne medan hon ivrigt gick fram till bordet vid sängen för att ta en cigarett. Hon tände den med ryggen vänd mot mig, och sedan svängde hon runt och blåste ut röken mot taket i en smal strimma. Jag visste att vi skulle bli tvungna att göra något åt den här saken, men jag var inte säker på vad, för vi kunde inte gärna anklaga dem utan att samtidigt avslöja hur vi hade fått reda på det. Jag väntade för att höra vad min fru skulle säga.

"Arthur lilla", sade hon långsamt och blåste ut moln av rök. "Det här är ju en strå-lande idé. Tror du vi skulle kunna lära oss det där?"

"Vad säger du?"

"Det är klart att vi kan. Varför inte?"

"Nej, vet du vad! Stopp ett tag, Pamela ..." Men hon gick hastigt tvärs igenom rummet, rakt fram till den plats där jag stod, och hon sänkte huvudet och tittade ner på mig — det där leendet i mungiporna som inte var något riktigt leende, rynkningen på näsan, de stora, uppspärrade ögonen som stirrade på mig med sina klara, mörka pupiller och som med ens blev grå medan resten var vitt med hundratals strimmor av små röda blodådror — och när hon tittade på mig på det där sättet, skarpt och intensivt, så fick jag uppriktigt sagt en känsla av att jag höll på att drunkna.

"Ja", sade hon. "Varför inte?"

"Men Pamela — i himlens namn — nej — du förstår väl ..."

"Arthur, om du ändå ville låta bli att säga emot mig jämt och ständigt. Vi ska absolut göra det. Gå och hämta en kortlek. Vi sätter igång med detsamma."

Källa: "Någon som du" Bonniers 1964. Översatt av Pelle Fritz-Crone.

Originallets titel: "My Lady Love, My Dove".